

Mijn liefste,

Het gaat niet meer. Ik ben aan het eind van mijn Latijn. Volgens mij heb ik vaak genoeg je aandacht proberen trekken. Je doet mijn klachten af als onbenullig en je geeft me het gevoel dat het allemaal in mij zit. Je neemt me niet serieus en gaat gewoon door met waar je mee bezig bent. Zie je niet wat je kapot aan het maken bent?

Terwijl het allemaal zo mooi begon tussen ons. We waren een uniek stel, jij en ik.

Onvermoeibaar. We konden altijd op elkaar vertrouwen. Was je moe, dan liet ik je lekker slapen. Had ik honger, dan zette jij de heerlijkste gerechten voor me neer. Had ik pijn, dan luisterde je naar mij en verzorgde mij liefdevol. Wilde jij uit en urenlang dansen, dan deed ik met je mee.

Maar in de loop der jaren veranderde er iets. Ons leven werd te hectisch. En te vol. Er was en is altijd werk te doen. Er is geen tijd voor rustig eten, rustig zitten, even niets doen. Je jaagt me constant op, en dwingt me mee te gaan in jouw stressvolle leven.

Ik heb je veel signalen gegeven dat het niet goed is hoe we bezig zijn, maar je hebt ze denk ik niet eens opgemerkt. Het enige antwoord dat ik kreeg, was een geïrriteerde frons en een paracetamol. Alsof dat de oplossing is. Dat het aandacht trekken van mijn kant was, had je niet door, hè.

We geven elkaar de schuld van alles. Jij zegt dat je je zo moe voelt door mijn gebrek aan energie en ik kan niet goed functioneren omdat jij niet wilt horen wat ik te zeggen heb.

Hoe eindigt dit? Ik wil niet dat het eindigt! Nog lang niet! Wij horen bij elkaar. Hadden tot voor kort geen geheimen voor elkaar en kenden elkaar door en door.

Laten we de rust en de aandacht voor elkaar terugbrengen, lief. Laten we weer dansen zoals vroeger. Elkaar beminnen zoals in het begin. Het zal wat stroef gaan, maar ik beloof je dat ik je weer gelukkig zal maken. Laten we elkáár weer gelukkig maken en het beste in elkaar naar boven halen. Het is nog niet te laat.

Ik hou van jou en wil je nooit in de steek laten.

Voor altijd,

Je lichaam